

חנה בונה

כתב וצייר ג'וש אינגרם.

במעמקי יערות העד של אפריקה
חיה משפחת קופים. הייתה שם
אמא קופה ואבא קוף ולהם בת
קטנה בשם חנה.
משפחת הקופים חיה בשקט
ובשלווה, הם שיחקו וקפצו בין ענפי
העצים. אך לא היה זה רק משחק.
אבא קוף היה צריך לדאוג שביתם
שבין העצים יהיה חם ומוגן. אמא
קופה הייתה אחראית לתפירה
ובישול הארוחות. חנה עזרה לה
בניקיונות אך תפקידה העיקרי היה
לאסוף את הבננות ופירות לארוחות
של המשפחה.

יום אחד אמרה אמא קופה
לחנה: "מחר יום הולדת לאבא.
אני רוצה להכין לו את המאכל
האהוב, עוגת בונה-רמה-למה
טוטי-פרוטי. אני מבקשת
שתאספי את כל מה שצריך
להכנת מאכלים האלה.
חנה חייכה לאמא. היא התרגשה
מאוד לקבל משימה כזו. "טוב,
אמא, מה אנו צריכות?"
היא הייתה כל כך מרוגשת
שבקושי יכלה לשבת בשקט.
אמא הוציאה פיסת נייר
מהסינור. זו הייתה רשימה של
כל הדברים הנחוצים.

"תשתדלי לחזור לפני שהירח ישקע" אמרה אמא. חנה לקחה את הנייר ונישקה
לאמא. היא עברה בשקט ליד אבא שישן, ונעלמה ביער.

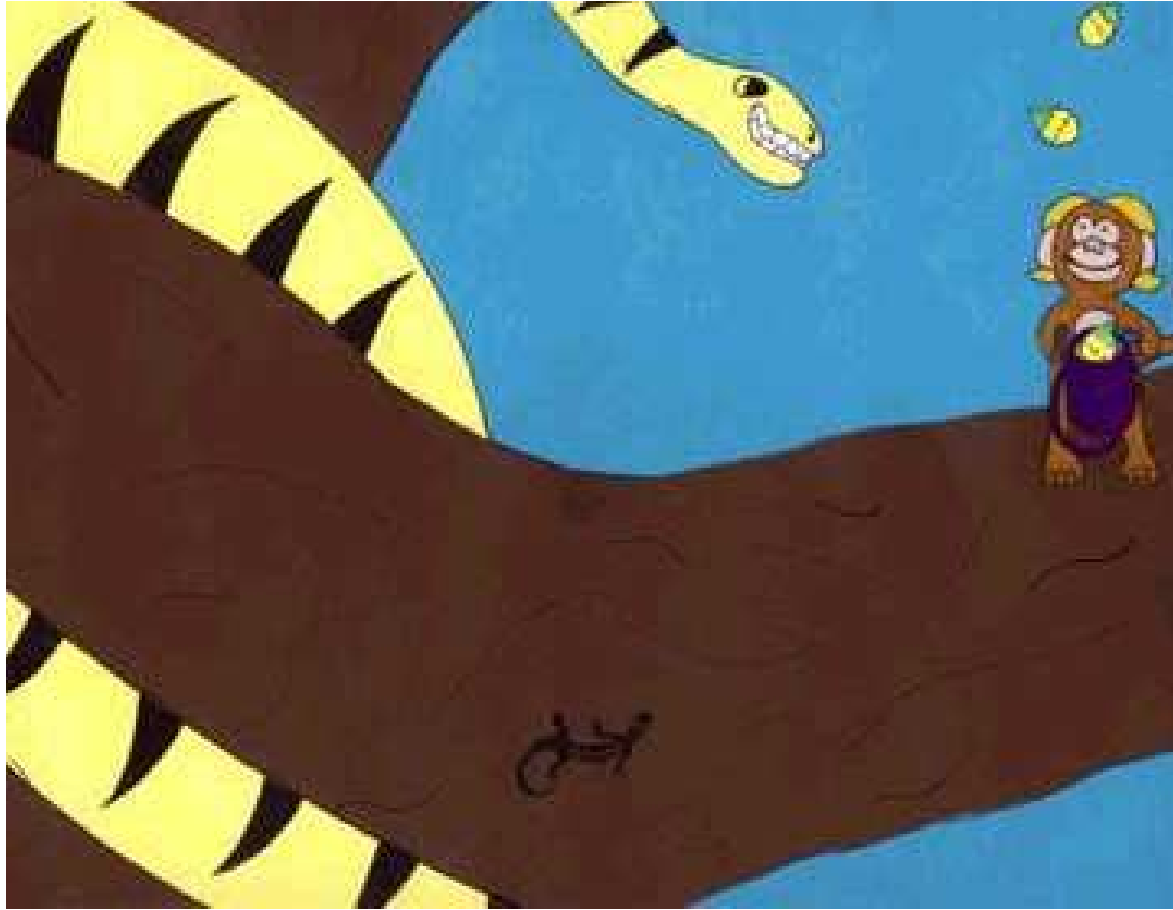
חנה בננה עברה בין העצים מענף
לענף. היא הייתה קופה קטנה
וזריזה והתקדמה במהירות.
פתאום עצרה והוציאה את
הרשימה. היא קראה מהו הדבר
הראשון הנחוץ. ובכן אלה היו
שלושה גרגירי וואלה-וואלה מהעץ
הגדול וואלה-וואלה. היא הכירה
היטב את היער והגיעה לעץ
וואלה-וואלה הגדול תוך פחות
משעה.

סביב העץ כרך את עצמו נחש גדול בשם שת. הוא לעס גרגירי וואלה-וואלה בדיוק כשחנה הגיעה לעץ. חנה התיישבה על ענף וניסתה לקטוף את הגרגירים. היא משכה ומשכה, אך הגרגירים לא רצו להינתק מהענף. "הפסיקי, אני אומר" לחש הנחש. "אנא, אדוני" ביקשה חנה "אני זקוקה לשלושה גרגירי וואלה-וואלה לעוגה של אמי." הנחש הביט על חנה. "אכן, אם תשירי קצת, אולי נוכל להוריד כמה גרגירי וואלה-וואלה מהאוסף שלי." הוא התחיל לשיר, וחנה חזרה אחריו: "עץ וואלה-וואלה המתוק.. עץ וואלה-וואלה המתוק.., אנא תשיר יחד איתנו. נפנף בענפך, טלטל אותם, זרוק שלושה גרגירים לקוף הקטן הזה."

שלי." הוא התחיל לשיר, וחנה חזרה אחריו: "עץ וואלה-וואלה המתוק.. עץ וואלה-וואלה המתוק.., אנא תשיר יחד איתנו. נפנף בענפך, טלטל אותם, זרוק

שלושה גרגירים לקוף הקטן הזה."

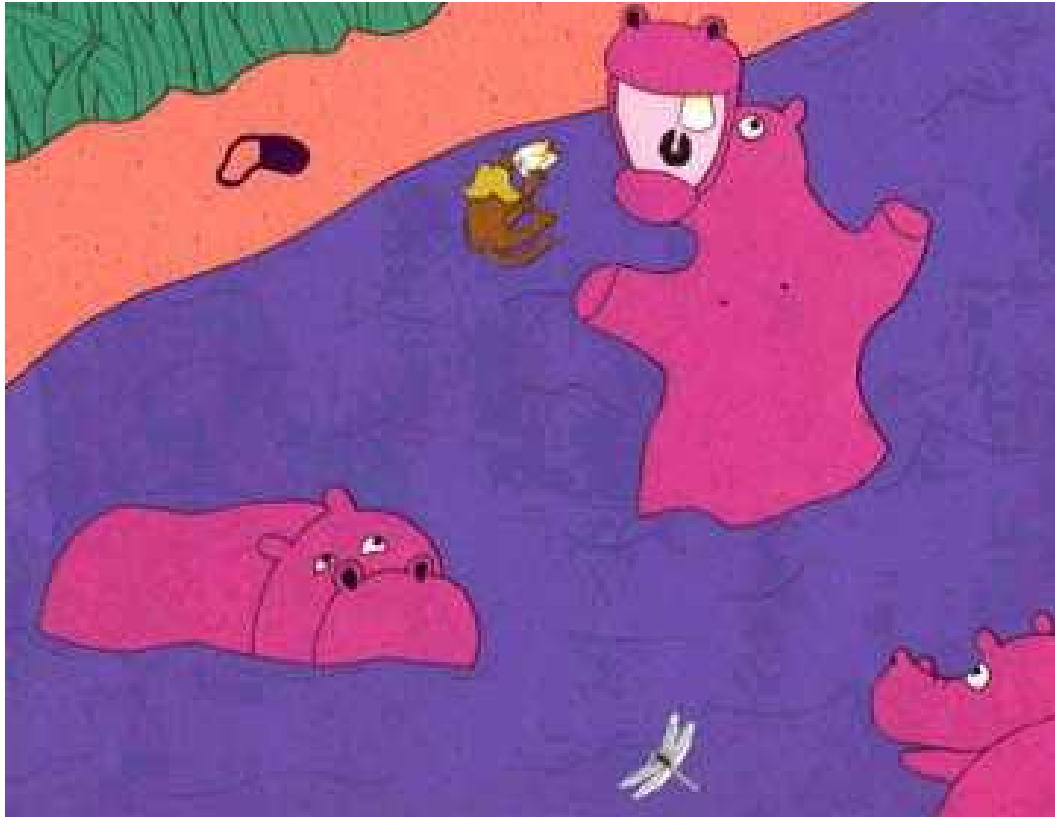

רק גמרו לשיר ורוח חזקה הניפה את
צמר העץ וואלה-וואלה הגדול.
שלושה גרגירים שמנמנים נפלו
מהענף ישר לתוך התרמיל של חנה.
חנה חייכה יפה ואמרה לנחש "תודה
על העזרה, אדוני." הנחש חייך אליה
ואמר "גם שירים מטופשים יכולים
לעזור. לכי בשלום. להתראות."
חנה עוד נפנפה לנחש כשהיא
עוברת הלאה בין הענפים. היא שוב
הביטה ברשימה שלה. הדבר השני
ברשימה היה חופן עשבי טיקי,
שצומח רק בקרקעית האגם טיקי
הגדול. האגם היה מרוחק רק מרחק
לא קטן לכן היא רצה מהר דרך היער מהר כמה שרק יכלה.

מסביב חיות היער התחילו להתעורר. היא יכלה לשמוע שירת הציפורים הצבעוניות, תחתיה נהמו הנמרים, וגם הצפרדעים קרקרו זה לזה. כשהיא הגיעה לאגם טיקי הגדול שמעה נהמות קולניות והתזות מים. חנה בננה נבהלה תחילה, אך ראתה מיד שאלה הבהמות שמשחקים ומתרחצים במים. הם צללו לאגם כדי לתלוש משם את עשבי טיקי, שצמחו בקרקעית הבוצית שלו. חנה ניגשה לחוף ואז כל

הבהמות הפסיקו לשחק ורק הסתכלו עליה. אחד, גדול ושמן שחה למקום בו עמדה חנה. "איך את מעיזה להפריע..!" אך הוא הפסיק לדבר ורק התהפך על גבו בצעקה "ווי! השן שלי! זה כואב! כואב מאוד!" הוא הביט על חנה ושפשף את פיו.

אבל חנה מיד הבינה שהבהמות יכול
לעזור לה להשיג עשבי טיקי. "אנא,
אדוני" אמרה "אולי אוכל לרפא את השן
שלך אם תשיג לי חופן של עשבי טיקי."
הבהמות הביט עליה והתחיל לצחוק
"הה..הה איך יכול קוף קטן כזה לעזור
לבהמות הגדול? הה..הה.." הוא המשיך
לצחוק כשהוא פוער את פיו. גם
הבהמות האחרים צחקו.

אך חנה קפצה מיד לתוך הפה של
הבהמות. היא ראתה את השן הכואבת,
תפסה אותה והתחילה למשוך בכל
הכוח. כשהשן השתחררה, חנה נפלה

אחורנית למים. הבהמות הגדול תחילה זעק מכאב, אבל מיד הרגיש טוב יותר. הכאב
עבר. הקופה הרטובה יצאה לחוף ונערה את עצמה מהמים. היא שמה את השן לתוך
התרמיל שלה וכשהסתובבה ראתה חמישה בהמות המתקרבים אליה, כל אחד עם
פה מלא עשבי טיקי. הם שמו את העשבים לפניה, ואחד אמר: "תודה לך, קופה
קטנה. אבא שלנו התלונן על השן הזו חודשים רבים."
חנה לקחה חופן עשבי טיקי והמשיכה לדרכה, כשהיא מנופפת לשלום לבהמותים.

הדברים שלישי ורביעי היה קל
למצוא. חנה קטפה שתיים-עשר
בננות וחמש-עשרה עלי כותרת של
פרחי פאפולה. הדבר האחרון הנחוץ
היה הגבעול של קנה בונה, קנה
סוכר מיוחד, שניתן היה למצוא רק
על פסגת ההר הגדול קונאנאי. חנה
הקטנה פחדה מאוד, כי ההורים
סיפרו לה סיפורים מפחידים על ההר
הזה. השמש הייתה כבר נמוכה
מאוד והיער נעשה חשוך יותר ויותר.
היא לקחה את התרמיל והתחילה
לנוע. הקולות של היער נעשו
מפחידים יותר מאלה ששמעה ביום.

אחרי שעברה מרחק מה הגיעה לרגלי ההר הגדול קונאנאי. העלייה על ההר הייתה
תלולה מאוד. היא ידעה שצריכה למהר כדי לא להחמיץ את יום ההולדת של אבא.
אחרי עשרים דקות של טיפוס הייתה כבר עייפה מאוד. היא הרי סחבה בתרמיל שלה
שלושה גרגירי וואלה-וואלה, חופן עשב טיקי עסיסי, שתיים-עשר בננות גדולות
ושמנות וחמשה-עשר עלי כותרת של פאפולה.

כשהגיעה למחצית גובה ההר, היא הביטה לשמיים. מעל ההר התחיל לעלות הירח. תוכי צבעוני בעל מקור ארוך עבר לידה והתיישב על ענף. "אולי אוכל להסיע אותך לפסגה?" שאל התוכי.

"הו, כן, בקשה" אמרה חנה בתודה. "עקבתי אחריך במשך כל היום, קופה קטנה, אימא שלך ביקשה שאשמור עליך."

חנה שמחה מאוד כששמעה את הציפור. הם התעופפו לאט אל פסגת ההר. שם צמח שפע של קני הסוכר. חנה חתכה כמה גבעולים ושמה אותם בתרמיל.

"זה הדבר האחרון שהיה לנו נחוץ. עכשיו נוכל לחזור." אך טרם שהציפור ענתה, נשמע זמזום חזק מעל ההר.

התוכי הצבעוני עף מיד משם,
וגם ציפורים אחרות נאלמו.
הזמזום נעשה חזק יותר ויותר.
זה נשמע כאילו כל ההר מזמזם.
פתאום נחיל דבורים ענקיות
התרומם מהאדמה. נראה כאילו
כל ההר הוא מכוורת אחד גדולה.
חנה הייתה המומה מפחד. היא
הסתתרה עם התרמיל שלה בין
קני הסוכר.
"בזזז. בזזז. החזירי מיד את קני
הבונה שלנו. איך את מעיזה
לגנוב את הקנה המקודש?
בזזז.. בזזז..!"

חנה יצאה ממקום המסתור שלה "אנא, אדוני, רק חתיכה קטנה" היא קראה "אני
צריכה קצת מהסוכר הזה לעוגת יום ההולדת של אבא."
אך הפעם הנימוסים של חנה לא היו משכנעים מספיק לדבורים הענקיות. חנה
התחילה לחשוב איך אפשר להיחלץ מהמצב הביש הזה.

אבל פתאום על זמזום הדבורים
התגבר רעש אחר. אלה היו
הצפצופים ומשק כנפיים של
עשרות ציפורים. כל ציפורי היער
נזעקו כדי לעזור לחנה. התוכי
הצבעוני הוביל את כולם. חמש
ציפורים קטנות הרימו את חנה
באוויר. אחרות התחילו לתקוף
את הדבורים, והתוכי הצבעוני
חטף את התרמיל של חנה.
הציפורים סחבו אותה גבוה מעל
היער.

היא ראתה עכשיו את אגם טיקי
הגדול, אבל הבהמותים כבר ישנו.

היא ראתה את העץ וואלה-וואלה הגדול, שם הנחש שר לעצמו שיר ערש, והתכונן
לשינה. ובסוף הם הגיעו לקן של משפחת הקופים, והציפורים הניחו את חנה על ענף
שלידו.

חנה נכנסה לקן, עברה בשקט מעל
אבא הישן עדיין. אמא שלה המתינה
לה.

"ברוכה הבאה, ילדה" חייכה אמא.
אבל חנה לא חייכה. "אני מצטערת,
אמא, הכזבתי אותך. התרמיל שלי
נשאר עם כל הדברים על הר
קונאנאי הגדול."

אבל אמא הוציאה מהמדף את
התרמיל, כבר ריק. ליד התנור ישב
התוכי הצבעוני, ועזר באפיייה.
"שכחתי לספר לך" אמר לחנה
"אבל העוגה בונה-רמה-לנה
טוטי-פרוטי היא אהובה עלי. אקבל
את החתיכה השניה בגודלה אחרי
אבא שלך."

**חנה בננה פיהקה פיהוק גדול של
קופה קטנה, עצמה את עיניה
ונרדמה מהר. למחרת,
כשהתעוררה, הם חגגו את יום
ההולדת של אבא שלה. התוכי
הצבעוני הגיש לה חתיכת העוגה
המיוחדת, וזה היה הדבר הטעים
ביותר שטעמה אי-פעם.
הודות לחנה בננה יכלו הקופים
לחגוג את יום ההולדת. הם
המשיכו לחיות בשלום ובשלווה
ביער עד הגדול ביותר באפריקה.**